

List otwarty w sprawie erygowania Instytutu Allerhanda

I. W tym roku mija dwudziesta rocznica rozpoczęcia przemian ustrojowych w Polsce, które pozwoliły na umacnianie koncepcji państwa prawnego zapoczątkowanej przez Trybunał Konstytucyjny jeszcze przed 1989 r. Odzyskane obszary wolności objęły także swobodę w prowadzeniu działalności gospodarczej, która energię Polaków pozwoliła skierować ku budowaniu indywidualnego i wspólnego dobrobytu. Kraj przyciągał zagraniczny kapitał finansowy, rozwijając jednocześnie własny kapitał intelektualny.

II. Systemowym przemianom ulegało również prawo. Przez długi czas import rozwiązań legislacyjnych stanowił najefektywniejszą strategię modernizacji systemu prawnego. Strategia ta była po części wyborem, po części zaś koniecznością związaną z przyjęciem *acquis communautaire*.

III. Badania rozwoju gospodarczego prowadzone na reprezentatywnej grupie państw o różnych ustrojach potwierdzają dobitnie, że dobre prawo i efektywnie funkcjonujące instytucje wpływają bezpośrednio na dobrobyt, czy – jak to określał Adam Smith – na „bogactwo narodów”. Dobre prawo i sprawne instytucje nie mogą zaś istnieć bez właściwego kapitału intelektualnego, zaangażowanego w działalność systemotwórczą.

IV. W wielu krajach funkcjonują, prywatne bądź międzyuniwersyteckie, niezależne ośrodki badawcze dedykowane studiom prawniczym. Wśród cieszących się szacunkiem i uznaniem jednostek tego typu można wymienić *T.M.C. Asser Instituut*, *Stockholm Institute for Scandinavian Law*, *American Bar Foundation*, *The British Institute of International and Comparative Law*, *Max-Planck-Institut für ausländisches und internationales Privatrecht*, *European Corporate Governance Institute* czy *Hague Academy of International Law*. Jednostki te różnią się profilem i zakresem działania, łączy je jednak elitarny charakter i środowiskowe uznanie. Są one jednocześnie owocem pewnego stopnia dojrzałości środowiska, swojego rodzaju inwestycją we własną tożsamość oraz ucieleśnieniem społecznego i misyjnego wymiaru zawodu prawnika.

V. Warto w tym miejscu odnieść się do znakomych przykładów, których dostarcza historia nauki polskiej: nie można nie wspomnieć dzieła *Towarzystwa Przyjaciół Nauk* (1800 r.)¹, *Polskiej Akademii Umiejętności* (1872 r.)², *Kasy im. Józefa Mianowskiego* (1881 r.)³ czy *Towarzystwa dla Popierania Nauki Polskiej* (1901 r.)⁴. Dorobek ostatniego dwudziestolecia

1 *Towarzystwo Przyjaciół Nauk* (w skrócie TPN) – towarzystwo naukowe ogólnie działające w latach 1800–1832 w Warszawie. Reprezentowało naukę całego kraju, skupiało uczonych, literatów, osobistości oficjalne oraz tzw. przyjaciół nauk. Powstanie i działalność Towarzystwa stanowiły przełom w rozwoju nauki i sposobach uprawiania jej w Polsce. Program jego działalności miał charakter uтиlitarny, a głównym ideologiem był Stanisław Staszic. Towarzystwo Przyjaciół Nauk prowadziło pracę zespołową, systematyczną i zorganizowaną. Poza działalnością ściśle naukową zajmowało się m.in. gromadzeniem zbiorów muzealnych, organizowaniem rocznic, popularyzacją wiedzy. Prace Towarzystwa były drukowane głównie w *Rocznikach Warszawskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk* (tomy I–XXI z lat 1802–30) i w *Pamiętniku Warszawskim*. Prezesami Towarzystwa Przyjaciół Nauk byli kolejno Jan Chrzyciel Albertrandy, od 1808 r. Stanisław Staszic, od 1826 r. Julian Ursyn Niemcewicz, a ważniejszymi działaczami Samuel Linde, Onufry Kopczyński, Jerzy Samuel Bandtkie i Stanisław Kostka Potocki. Towarzystwo zostało rozwiązane przez władze rosyjskie w ramach represji po powstaniu listopadowym. Tradycje tego Towarzystwa przejęło Towarzystwo Naukowe Warszawskie (źródło: www.wikipedia.pl).

2 *Polska Akademia Umiejętności* (w skrócie PAU, do 1919 r. pod nazwą *Akademia Umiejętności*, w skrócie AU) – naczelną polską instytucją nauki mającą status towarzystwa naukowego ogólnego, korporacja uczonych skupiająca elitę kadry naukowej. Powstała w 1872 r., w wyniku przekształcenia Towarzystwa Naukowego Krakowskiego. Główną siedzibą PAU był własny gmach w Krakowie przy ul. Sławkowskiej 17. Polska Akademia Umiejętności była podzielona na 4 wydziały: 1. Filologiczny, 2. Historyczno-Filozoficzny, 3. Matematyczno-Przyrodniczy, 4. Lekarski (od 1930 r.). Ogółem do 1952 r. PAU miała 676 członków krajowych i 264 zagranicznych. Organizowała doroczne posiedzenia członków oraz posiedzenia wydziałów. Ciężar prac badawczych i wydawniczych spoczywał na komisjach i komitetach, w których pracowali także uczeni niemający uprawnień członkowskich PAU, np. Komisja do badania historii sztuki – gdzie udzielali się uczeni: Józef Łepkowski, Władysław Łuszczkiewicz, Marian Sokolowski. Po II wojnie światowej niezależna od państwa instytucja naukowa była władzom wysoce niewygodna. W 1948 r. ogłosiły one zamiar powołania Polskiej Akademii Nauk, a wobec PAU zastosowano restrykcje: finansowe, cenzuralne, ograniczono jej kontakty z zagranicą, zablokowano wydawnictwa. Placówki badawcze, wydawnictwa, zbiory, pamiątki i majątek PAU zabrano i przekazano PAN. W latach 1957–1958 uczeni podjęli próbę odtworzenia PAU, na co władze odpowiedziały powołaniem w Krakowie oddziału PAN. Odbudowę PAU umożliwiła dopiero zmiana ustroju w 1989 r.. Odtworzyła ją grupa członków na podstawie dawnego statutu, z zachowaniem ciągłości organizacyjnej i odwołując się do tradycyjnych form działania (źródło: www.wikipedia.pl).

3 *Kasa im. Józefa Mianowskiego* – Fundacja Popierania Nauki powstała 12.07.1881 r. Wśród czterdziestu pięciu pierwotnych założycieli Kasy znaleźli się m.in.: Jerzy Aleksandrowicz, Ignacy Baranowski, Eugeniusz Dziewulski, Aleksander Glowacki (Bolesław Prus), Władysław Holewiński, Aleksander Kraushar, Leopold Kronenberg, Stanisław Kronenberg, Jakub Natanson, Józef Kazimierz Plebański, Stanisław Przystański, Henryk Sienkiewicz, Antoni Ślósarski, Karol Strasburger, Filip Sulimierski, August Wrześniowski i Bronisław Znatowicz. 6.10.1881 r. powołano Komitet zarządzający Kasą, na którego czele stanął dr Tytus Chalubiński – były profesor warszawskiej Akademii Medyko-Chirurgicznej i Szkoły Głównej, już wówczas uważany za jednego z najznakomitszych lekarzy polskich. Wiceprezesem został Stanisław Kronenberg – finansista i mecenas nauk, jeden z najbogatszych ludzi w ówczesnym zaborze rosyjskim. Kasjerem (skarbnikiem) Kasy wybrano Karola Deikego – finansistę, prezesa Banku Handlowego w Warszawie. Sekretarzem Komitetu Kasy został lekarz społecznik Karol Dobrski. Pozostałymi członkami Komitetu wybrano: Piotra Chmielowskiego, Mściława Godlewskiego, Władysława Holewińskiego, Jakuba Natansona, Henryka Sienkiewicza, Franciszka Śliwickiego, Henryka Struve i Filipa Sulimierskiego. Wszyscy członkowie Komitetu związani byli w przeszłości ze Szkołą Główną. Jak podkreślał Zygmunt Szweykowski – autor monografii Kasy Mianowskiego do 1918 r. – „chodziło o to, aby Komitet możliwie dokładnie odzwierciedlał charakter Szkoły Głównej: w tym celu wybrani zostali reprezentanci wszystkich czterech wydziałów. Instytucja ta już w XIX w. stała się największą polską organizacją wspomagającą badania i wydawnictwa naukowe. W pewnym okresie, tuż przed wybuchem I wojny światowej, dzięki zapisom ojca ropy bakijskiej polskiego geologa Witolda Zglenickiego, dysponowała tak wielkimi funduszami, że nie mogła ich wydać. Kasa im. Józefa Mianowskiego, funkcjonująca w okresie II Rzeczypospolitej jako Instytut Popierania Nauki, zlikwidowana została 31.12.1952 r. wraz z Towarzystwem Naukowym Warszawskim. Reaktywowana została w III RP (20.05.1991 r.) jako Fundacja Popierania Nauki.

4 *Towarzystwo Naukowe we Lwowie* – towarzystwo naukowe utworzone i działające we Lwowie od 1901 roku. Twórcą Towarzystwa był Oskar Balzer, który powołał je do życia jako Towarzystwo dla Popierania Nauki Polskiej (zmiana nazwy nastąpiła w roku 1920). Towarzystwo Naukowe prowadziło uniwersalne działania zmierzające do rozwijania wszystkich dziedzin nauki, skupiając swą aktywność w ramach trzech wydziałów Towarzystwa: filologicznym, historyczno – filologicznym oraz matematyczno – przyrodniczym. Organizacja posiadała także sekcje kultury i sztuki. Członkiem Towarzystwa był m.in. prof. Maurycy Allerhand.

pozwala na to, aby w dwudziestą rocznicę przemian ustrojowych myśleć o podobnej, zbiorowej inicjatywie środowiskowej polskich prawników.

VI. Idea prawotwórcza oraz myśl wizjonerska, czyli produkty, które ma generować niezależny instytut naukowy, nie mogą znaleźć adekwatnego popytu ani wyceny na rynku stworzonym przez pojedynczych konsumentów tych dóbr. Docelowym ich odbiorcą jest ogół uczestników oraz państwo jako prawodawca i systemotwórca. Dawanie przyczynku do budowania systemu jest celem, który stanowi samo sedno działalności *pro publico bono*.

VII. Przez ostatnie dwie dekady budowa kapitału intelektualnego następowała w dużej mierze poprzez intensywny rozwój studiów i innych programów szkoleniowych. Nie sposób przecenić znaczenia tych programów. Należy wszakże mieć na względzie, że ich celem było głównie rozpowszechnianie istniejącej już wiedzy. Równoległe jednak konieczne jest inwestowanie w kreowanie wiedzy – w rozwój myśli prawnej i w intelektualny dialog środowiskowy oraz międzynarodowy.

VIII. Zwracamy się do przedstawicieli środowiska prawniczego oraz wszystkich interesariuszy, którym zależy na rozwoju polskiego prawa, z zachętą do wsparcia powołania apolitycznego, niezależnego instytutu interdyscyplinarnych i porównawczych studiów nad rolą instytucji prawnych w konstytuowaniu oraz funkcjonowaniu rynku, zarówno z punktu widzenia kształtu danej regulacji, jak i ram instytucjonalnych jej tworzenia, uwzględniając przede wszystkim prawo prywatne, w tym prawo handlowe, upadłościowe, a także prawo procesowe, prawo gospodarcze oraz prawo rynku finansowego i kapitałowego, czyli te obszary prawa, których efektywność znajduje najprostsze przełożenie na wzrost ekonomiczny i gospodarczą *prosperity* kraju.

IX. Planowany instytut będzie nosił imię Maurycego Allerhanda. Profesor Allerhand należał do najwybitniejszych polskich prawników XX w. Był nie tylko znakomitym naukowcem, nauczycielem akademickim, kodyfikatorem i adwokatem, ale nade wszystko człowiekiem wielkiego charakteru. Jego życie i dzieło są symboliczne dla pojęcia integracji. Integracyjny wymiar Patrona odnajdujemy w biografii i szlaku życiowym, pochodzeniu i asymilacji, uprawianej komparatystyce i interdyscyplinarności. Co więcej, dla współczesnych polskich prawników dzieła profesora Allerhanda, zwłaszcza wielokrotnie reprodukowany „Komentarz do Kodeksu Handlowego”, stanowią międzypokoleniowe *iunctim*. Prace te były zresztą pierwszymi przewodnikami w trudnym dziele transformacji gospodarczej, którego dwudziestą rocznicę obchodzimy.

X. Planowany Instytut powinien przywiązywać szczególną wagę do formowania naukowego i osobowościowego młodego pokolenia polskich prawników. Cele te mogłyby być realizowane przede wszystkim przez utworzenie w ramach instytutu Funduszu Stypendialnego im. Maurycego Allerhanda, który wspomagałby finansowo prace naukowo-badawcze, zwłaszcza zaś projekty doktorskie i habilitacyjne.

XI. Ważnym elementem jest zwrócenie się do wszystkich naszych znakomitych młodych Koleżanek i Kolegów, którzy uzyskawszy stopnie naukowe w najlepszych ośrodkach zagranicznych, przeżywają rozterki związane z perspektywą powrotu i kontynuowania pracy naukowej w Polsce i dla Polski. Przez wiele lat rozbudowano liczne projekty umożliwiające młodym Polakom zdobywanie doświadczenia w pracy akademickiej i stopni naukowych za granicą. Brakuje jednak równoważnego mechanizmu zagospodarowania pozyskanego w ten sposób kapitału ludzkiego. Komplementarnym działaniem byłoby więc stworzenie adekwatnej infrastruktury do pracy naukowej w kraju.

XII. Instytut powinien być życzliwy i otwarty również dla przedstawicieli nauki prawa z innych państw. Biografia Patrona każe myśleć w pierwszym rzędzie o Ukrainie, Niemczech i Austrii. W ten sposób integracyjny wymiar życia i dzieła profesora Maurycego Allerhanda zyskałby kontynuację w przyszłości.

XIII. W zamierzeniu Instytut miałby stanowić przyczynek do podniesienia rangi Polski na europejskim forum akademickim i uczynienia głosu Polski donioślejszym w międzynarodowej debacie na temat kierunków rozwoju prawa wspólnotowego i międzynarodowego poprzez zabieranie głosu w debacie na poziomie wspólnotowym (UE) oraz międzynarodowym (zwłaszcza OECD) w zakresie kształtowania prawa europejskiego, tworzenia międzynarodowych standardów w obrocie handlowym, ujednoczenia prawa prywatnego, pomocy merytorycznej i organizacyjnej dla krajów rozwijających się, reformy prawa i instytucji w okresie transformacji, a także dobrych praktyk w *corporate governance*.

XIV. Planowany Instytut został pomyślany jako instytucja *non-profit* działająca *pro publico bono*, a ewentualne zyski będą przeznaczone na działalność statutową. Pozyskiwanie funduszy będzie się odbywało na zasadzie transparentności oraz dywersyfikacji.

Kontakt z Instytutem Allerhanda – instytut@allerhand.pl

Wykaz Sygnatariuszy Listu Otwartego w sprawie powołania Instytutu Allerhanda

(stan na 28.09.2009 r.)

1. Dr Leszek Allerhand
 - Doktor nauk medycznych;
 - wnuk i jedyny żyjący spadkobierca spuścizny prof. Maurycego Allerhanda;
 - były Ordynator Szpitala w Zakopanem;
 - były główny lekarz Kadry Olimpijskiej w sportach zimowych
2. Adwokat Joanna Agacka-Indecka
 - Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej

3. Prof. dr hab. **Ewa Bagińska** – Uniwersytet Gdański
4. Prof. dr hab. **Jan Barcz** – Akademia Leona Koźmińskiego w Warszawie
5. Dr **Jacek Bąk** – Nörr Stiefenhofer Lutz
6. Dr hab. **Katarzyna Bilewska** – Uniwersytet Warszawski
7. **Michał Bobrzyński LL.M.** (Harvard) – Centrum C-Law.org
8. Doc. **Andrij Bojko** – Dziekan Wydziału Prawa Uniwersytetu im. Iwana Franki we Lwowie
9. Prof. **Janusz Borkowski** – Uniwersytet Łódzki
10. **Lech Borzemski** - Prezes Krajowej Rady Notarialnej
11. Prof. dr hab. **Zdzisław Brodecki** – Uniwersytet Gdański
12. Prof. dr hab. **Andrzej Całus** – Szkoła Główna Handlowa
13. Dr **Mirosław Cejmer** – Krakowska Akademia im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego
14. **Christophe Ceska** – Konsul Generalny Republiki Austrii w Krakowie
15. Prof. dr hab. **Aleksander Chłopecki** – Uniwersytet Warszawski
16. Prof. dr hab. **Krystyna Chojnicka** – Dziekan Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego
17. Prof. dr hab. **Henryk Cioch** – Katolicki Uniwersytet Lubelski
18. Prof. dr hab. **Jan Czekaj** – Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie
19. Prof. dr hab. **Wiesław Czyżowicz** – Szkoła Główna Handlowa
20. Notariusz **Anna Dańko-Roesler** – Prezes Stowarzyszenia Notariuszy RP
21. Prof. dr hab. **Grzegorz Domański** – Uniwersytet Warszawski
22. Dr **Przemysław Drapała** – Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu
23. Prof. dr hab. **Tadeusz Ereciński** – Uniwersytet Warszawski
24. Prof. dr hab. **Józef Frąckowiak** – Uniwersytet Wrocławski
25. Radca Prawny **Marek Furtek** – Prezes Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej
26. Adwokat **Henryk Gaertner** – Kubas Kos Gaertner – Adwokaci
27. Prof. dr hab. **Lech Gardocki** - I Prezes Sądu Najwyższego
28. Prof. dr hab. **Tomasz Gizbert-Studnicki** – Uniwersytet Jagielloński
29. Prof. dr hab. **Bogusława Gnela** – Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie
30. Prof. dr hab. **Edward Gniewek** – Uniwersytet Wrocławski
31. Prof. dr hab. **Jacek Gołaczyński** – Uniwersytet Wrocławski
32. **Łukasz Gorywoda** – Europejski Instytut Uniwersytecki we Florencji
33. SSN **Jacek Gudowski** – Sędzia Sądu Najwyższego
34. Dr **Andrzej Herbet** – Katolicki Uniwersytet Lubelski
35. Dr **Anna Hrycaj** – Wyższa Szkoła Pedagogiki i Administracji w Poznaniu
36. Adwokat **Jakub Jacyna** – Prezes Fundacji Adwokatury Polskiej
37. Prof. dr hab. **Jerzy Jacyszyn** – Uniwersytet Wrocławski
38. Prof. dr hab. **Andrzej Jakubecki** – Uniwersytet Marii Curie – Skłodowskiej
39. Prof. dr hab. **Andrzej Janiak** – Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu; Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu
40. **Agnieszka Jańczuk** – Europejski Instytut Uniwersytecki we Florencji
41. Prof. dr hab. **Wojciech Katner** – Uniwersytet Łódzki
42. Prof. dr hab. **Andrzej Kidyba** – Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie
43. Adwokat **Adam Klimczyk** – Kaczor Klimczyk Pucher Wypiór
44. **Katarzyna Klaczyńska LL.M.** (Harvard) – Centrum C-Law.org
45. **Michał Klaczyński LL.M.** (Harvard) – Centrum C-Law.org
46. Prof. dr hab. **Andrzej Koch** – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
47. Prof. dr hab. **Wojciech Kocot** – Uniwersytet Warszawski
48. Adwokat **Rafał Kos** – Kubas Kos Gaertner – Adwokaci
49. Prof. dr hab. **Apoloniusz Kostecki** – Krakowska Akademia im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego.
50. Dr **Małgorzata Kożuch** – Naczelna Rada Adwokacka
51. Prof. dr hab. **Andrzej Kubas** – Uniwersytet Jagielloński
52. Prof. dr hab. **Zbigniew Kuniewicz** – Uniwersytet Szczeciński
53. Prof. dr hab. **Zbigniew Kwaśniewski** – Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu
54. Prof. dr hab. **Franciszek Longchamps de Berier** – Uniwersytet Jagielloński
55. Prof. **Rett Ludwikowski** – The Catholic University of America
56. Prof. dr hab. **Ewa Łętowska** – Sędzia Trybunału Konstytucyjnego
57. Prof. dr hab. **Piotr Machnikowski** – Uniwersytet Wrocławski
58. Dr **Marek Maciąg** – Krakowska Akademia im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego
59. Prof. dr hab. **Dorota Malec** – Uniwersytet Jagielloński
60. Prof. dr hab. **Jerzy Malec** – Rektor Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego.
61. Prof. dr hab. **Ryszard Markiewicz** – Uniwersytet Jagielloński
62. Dr **Maciej Mataczyński** – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
63. Prof. dr hab. **Andrzej Mączyński** – Uniwersytet Jagielloński
64. Prof. dr hab. **Marek Michalski** – Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie
65. Adwokat **Stanisław Mikke** – Redaktor Naczelny czasopisma „Palestra”
66. SSR **Zbigniew Miczek** – Sędzia Sądu Rejonowego w Tarnowie
67. Prof. dr hab. **Krystyna Michałowska-Gorywoda** – Szkoła Główna Handlowa
68. Dr **Małgorzata Modrzejewska** – Uniwersytet Warszawski
69. Prof. dr hab. **Jacek Napierała** – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

70. Prof. Vytautas Nekrošius – Dziekan Wydziału Prawa Uniwersytetu Wileńskiego
71. Prof. dr hab. Roman Niestrój – Rektor Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie
72. Prof. dr hab. Artur Nowak-Far – Szkoła Główna Handlowa w Warszawie
73. Prof. dr hab. Aurelia Nowicka – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
74. Prof. dr hab. Leszek Ogiegło – Uniwersytet Śląski
75. Prof. dr hab. Andrzej Oklejak – Uniwersytet Jagielloński
76. Prof. dr hab. Adam Olejniczak – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
77. Prof. dr hab. Jan Olszewski – Uniwersytet Rzeszowski
78. Prof. dr hab. Adam Opalski – Uniwersytet Warszawski
79. Dr Wiesław Opalski – Uniwersytet Warszawski
80. Dr Krzysztof Oplustil – Uniwersytet Jagielloński
81. Dr Konrad Osajda – Uniwersytet Warszawski
82. Prof. dr hab. Stanisław Owsiak – Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie
83. Dr Marcin Ożóg – Centrum C-Law.org
84. Prof. dr hab. Janina Panowicz-Lipska – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
85. Prof. dr hab. Maksymilian Pazdan – Uniwersytet Śląski
86. Prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowski – Uniwersytet Warszawski
87. Prof. dr hab. Jerzy Pisuliński – Uniwersytet Jagielloński
88. Prof. dr hab. Jerzy Poczobut – Uniwersytet Warszawski
89. Prof. dr hab. Wojciech Popiołek – Uniwersytet Śląski
90. Dr Marek Porzycki – Uniwersytet Jagielloński
91. Prof. dr hab. Urszula Promińska – Uniwersytet Łódzki
92. Prof. dr hab. Małgorzata Pyziak-Szafnicka – Dziekan Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego
93. Prof. dr hab. Wojciech Pyziół – Uniwersytet Jagielloński
94. Prof. Maria Późniak-Niedzielska – Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej
95. Dr Arkadiusz Radwan – Centrum C-Law.org
96. Prof. dr hab. Zbigniew Radwański – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
97. Prof. dr hab. Jerzy Rajski – Uniwersytet Warszawski
98. Dr Adam Redzik – Uniwersytet Warszawski
99. Dr Mateusz Rodzynkiewicz – Oleś & Rodzynkiewicz
100. Dr Wojciech Rogowski – Szkoła Główna Handlowa
101. Prof. dr hab. Michał Romanowski – Uniwersytet Warszawski
102. Prof. dr hab. Wojciech Sadurski – Europejski Instytut Uniwersytecki we Florencji
103. Prof. dr hab. Marek Safjan – Sędzia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości
104. Prof. dr hab. Tomasz Siemiątkowski – Szkoła Główna Handlowa
105. Prof. dr hab. Aleksander Skotnicki – Ordynator Kliniki Hematologii Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie; Prezes Fundacji „Stradomskie Centrum Dialogu”
106. Dr Ludwik Sobolewski – Prezes Zarządu Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie
107. Prof. dr hab. Tomasz Sokołowski – Dziekan Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu
108. Prof. dr hab. Stanisław Sołtysiński – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
109. Dr Tomasz Sójka – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
110. Dr Marcin Spyra – Uniwersytet Jagielloński
111. Prof. dr hab. Mirosław Stec – Uniwersytet Jagielloński
112. Prof. dr hab. Aleksander Surdej – Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie
113. Prof. dr hab. Andrzej Szajkowski – Katolicki Uniwersytet Lubelski
114. Prof. dr hab. Ryszard Szostak – Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie
115. Prof. dr hab. Włodzimierz Szpringer – Szkoła Główna Handlowa
116. Prof. dr hab. Andrzej Szumański – Uniwersytet Jagielloński
117. Dr Roman Uliasz - Uniwersytet Rzeszowski
118. Prof. dr hab. Stanisław Waltoś – Uniwersytet Jagielloński
119. Dr Joanna Warchoń – Parlament Europejski
120. Adwokat Tomasz Wardyński – Wardyński i Wspólnicy
121. Prof. Szewach Weiss – Były Ambasador Izraela w Polsce
122. Prof. dr hab. Karol Weitz – Uniwersytet Warszawski
123. Dr hab. Jacek Widło – Katolicki Uniwersytet Lubelski
124. Dr Piotr M. Wiórek - Uniwersytet Wrocławski
125. Prof. dr hab. Tadeusz Wiśniewski – Akademia Leona Koźmińskiego w Warszawie
126. Prof. dr hab. Stanisław Włodyka – Uniwersytet Jagielloński
127. Prof. dr hab. Tadeusz Włodyka – Uniwersytet Jagielloński
128. Prof. dr hab. Sławomira Wronkowska-Jaskiewicz – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
129. Dr Michał Wyrwiński – Uniwersytet Jagielloński
130. Radca Prawny Krzysztof Zakrzewski – Domański Zakrzewski Palinka
131. Prof. dr hab. Kazimierz Zawada – Uniwersytet Jagielloński
132. Dr Bohdan Zdziennicki – Prezes Trybunału Konstytucyjnego
133. Prof. dr hab. Bronisław Ziemianin – Uniwersytet Szczeciński
134. Prof. dr hab. Andrzej Zoll – Uniwersytet Jagielloński
135. Prof. dr hab. Fryderyk Zoll – Uniwersytet Jagielloński
136. Prof. dr hab. Marek Zubik – Uniwersytet Warszawski

